

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: **P., s. r. o., so sídlom A.**, zastúpeného Advokátska kancelária M., s. r. o., K., proti povinnému: **M., bytom G., X.**, o vymoženie pohľadávky v sume **2 470,35 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Košice II, pod sp. zn. 39 Er 3747/2011, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 14 CoE 74/2012-29 z 31. mája 2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie oprávneného **o d m i e t a .**

Povinnému náhradu trov dovolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Oprávnený podal súdnemu exekútorovi návrh na vykonanie exekúcie na vymoženie sumy 2 470,35 eur s príslušenstvom. Povinnosť povinného zaplatiť mu túto sumu preukazoval rozhodcovským rozsudkom sp.zn. IIB1010090 z 22. 09. 2011, vydaným STÁLÝM ROZHODCOVSKÝM SÚDOM, zriadeným pri spoločnosti R., a. s., so sídlom T.. Následne súdny exekútor JUDr. R. žiadosťou z 20. 12. 2011 požiadal Okresný súd Košice II, o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prospech oprávneného na vymoženie pohľadávky v sume 2 470,35 eur s príslušenstvom proti povinnému podľa ust. § 44 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“).

Okresný súd Košice II uznesením č. k. 39 Er 3747/2011-12 z 09. 02. 2012 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Vychádzal zo zistenia, že v predmetnej exekučnej veci sa vymáha plnenie zo zmluvy o úvere, uzavretej dňa 09. 10. 2007 medzi právnym predchodcom oprávneného - Poštová banka, a. s., a povinným. Túto zmluvu okresný súd posúdil ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona SNR č. 71/1986

Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, pretože povinná ju uzavrela v pozícii spotrebiteľa. Neoddeliteľnou súčasťou predmetnej úverovej zmluvy sú obchodné podmienky pre úver, ktoré v rámci prechodných a záverečných ustanovení (článok 9, bod 9.2.) obsahujú dohodu o riešení sporov zo zmluvy v konaní pred rozhodcovským súdom, t. j. rozhodcovskú doložku, ktorá mala založiť legitimitu pre exekučný titul, a ktorú okresný súd posúdil ako nekalú podmienku v spotrebiteľskej zmluve podľa ust. § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka, v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy.

Okresný súd ďalej poukázal na to, že povinný, ako spotrebiteľ, sa v porovnaní s dodávateľom nachádzala v znevýhodnenom postavení pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ale aj úroveň informovanosti a táto situácia ju viedla k pristúpeniu na podmienky vopred pripravené dodávateľom bez toho, aby mohla podstatným spôsobom ovplyvniť ich obsah. Okrem toho, rozhodcovská doložka tak, ako je naformulovaná, znemožňuje spotrebiteľovi dosiahnuť rozhodnutie sporu štátnym súdom. Hoci je v nej uvedené, že všetky spory z úverovej zmluvy sa budú riešiť dohodou a len v prípade, ak k dohode nedôjde, budú riešené v rozhodcovskom konaní, oprávnený pokus o dohodu s povinnou nepreukázal, a spor riešil pred rozhodcovským súdom. Povinná sa musela podrobiť rozhodcovskému konaniu, ktoré inicioval oprávnený. Povinná, v pozícii spotrebiteľa, si rozhodcovskú doložku osobitne nevyjednal a nemal ani na výber, vzhľadom na jej splnutie s ostatnými štandardnými podmienkami. Mohla len zmluvu ako celok odmietnuť, alebo sa podrobiť všetkým zmluvným podmienkam. Podľa názoru súdu, dojednanie rozhodcovskej doložky, a následné konanie pred rozhodcovským súdom viedli v konečnom dôsledku k tomu, že povinnej, v pozícii spotrebiteľa bola odopretá ochrana. Z dôvodu posúdenia rozhodcovskej doložky ako neprijateľnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve, okresný súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie.

Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Prešove (ako súd odvolací) rozhodol uznesením č. k. 18 CoE 74/2012-29 z 31. mája 2012 tak, že napadnuté uznesenie podľa ust. § 219 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“) potvrdil. Uviedol, že okresný súd postupoval správne, keď ex offo skúmal platnosť rozhodcovskej doložky. Aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 3 Cdo 146/2011 judikoval, že: „Pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Ak nedošlo k

uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Pri riešení otázky, či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor, nie je exekučný súd viazaný tým, ako túto otázku vyriešil rozhodcovský súd. Exekučný súd je povinný zamietnuť žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, ak už pri postupe podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyjde najavo existencia relevantnej okolnosti, so zreteľom na ktorú je nútený výkon rozhodnutia neprípustný.“ Podľa názoru krajského súdu uvedené závery je možné aplikovať aj na prípad, keď rozhodcovský rozsudok bol založený na neprijateľnej rozhodcovskej doložke v spotrebiteľskej zmluve, pretože podľa ust. § 53 ods. 5 OZ je neprijateľná zmluvná podmienka neplatná, a preto nevyvoláva právne účinky obdobne, ako v prípade neexistencie rozhodcovskej zmluvy. Vzhľadom na neplatnosť rozhodcovskej doložky posudzovanej v zmysle tzv. generálnej klauzuly upravenej v ust. § 53 ods. 1 OZ, okresný súd správne rozhodol, keď žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal oprávnený dovolanie, v ktorom navrhol, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu zmenil a súdneho exekútora poveril vykonaním exekúcie, alternatívne, aby uznesenie súdu prvého a druhého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania oprávnený odôvodnil ustanovením § 237 písm. d/, písm. e/, písm. f/ O. s. p., t. j. že v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, resp. v tej istej veci sa už prv začalo konanie, nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, a účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Ako dovolací dôvod oprávnený uviedol, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 237 O. s. p., konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (ust. § 241 ods. 2 písm. a/, písm. b/, písm. c/ O. s. p.). Podľa názoru oprávneného exekučný súd nie je oprávnený skúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, rozhodcovské konanie a ani zmluvu, na základe ktorej bol rozhodcovský rozsudok vydaný. Vo veci je daná prekážka právoplatne rozhodnutej veci. Považoval za neprijateľné, aby súd poprel prípustnosť a vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku, keďže nebol podaný návrh na začatie konania o jeho zrušenie, hoci podľa zákona bol potrebný a boli splnené aj všetky podmienky pre právoplatnosť a vykonateľnosť rozsudku. Ďalej namietal, že postupom súdov mu bola odňatá možnosť konať pred súdom a bolo porušené jeho právo na spravodlivý súdny proces podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) a článku 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Za takú vadu označil skutočnosť, že mu nebolo umožnené riadne a zákonným spôsobom uplatniť jeho práva z rozhodcovského rozsudku v exekučnom konaní, a tiež aj nedostatočné odôvodnenie rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu. Poukázal na to, že exekučný súd v exekučnom konaní nie je oprávnený ex offio skúmať povahu rozhodcovskej doložky vzhľadom na právoplatnosť a vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku. Súdom oboch stupňov tiež vyčítal, že zmluvu o úvere považovali za zmluvu spotrebiteľskú podľa Občianskeho zákonníka, a tak na uvedený zmluvný vzťah nesprávne aplikovali ustanovenia na ochranu spotrebiteľa obsiahnuté v Občianskom zákonníku.

Povinný sa k dovolaniu oprávneného písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (ust. § 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (ust. § 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpený advokátom (ust. § 241 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. § 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (ust. § 236 ods. 1 O. s. p.). Podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu sú upravené v ust. § 237 a § 239 O. s. p.

Prípustnosť dovolania podľa ust. § 239 O. s. p. v preskúmvanej veci neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu a ani o uznesenie, ktorým by odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) na zaujatie stanoviska a ani o potvrdzujúce uznesenie, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania z dôvodu, že ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Rovnako nejde ani o uznesenie odvolacieho súdu, potvrdzujúce uznesenie okresného súdu, ktorým bolo rozhodnuté o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia alebo o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Prípustnosť dovolania oprávneného (ďalej len „dovolateľ“) by tak prichádzala do úvahy iba vtedy, ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd, taxatívne vymenovaných v ust. § 237 O. s. p. Podľa citovaného zákonného ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca, alebo súd bol nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Pre záver o prípustnosti dovolania podľa ust. § 237 O. s. p. nie je relevantný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto zákonnom ustanovení, keďže rozhodujúcou skutočnosťou je len zistenie súdu, že k takejto procesnej vade skutočne aj došlo.

Dovolateľ v podanom dovolaní netvrdil procesné vady konania podľa ust. § 237 písm. a/, písm. b/, písm. c/, písm. g/ O. s. p. a existencia týchto väd v dovolacom konaní nebola ani zistená. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Dovolateľ odôvodňoval existenciu vady podľa ust. § 237 písm. d/ O. s. p. tým, že sa v tej istej veci už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie.

Podľa ust. § 103 O. s. p., súd kedykoľvek za konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci.

Podľa ust. § 104 ods. 1, vety prvej O. s. p., ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

Podľa ust. § 159 ods. 3 O. s. p., len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednať znova.

Prekážka právoplatne rozhodnutej veci patrí medzi procesné podmienky konania, a jej zistenie vedie v každom štádiu konania k zastaveniu konania. O prekážku právoplatne rozhodnutej veci ide vtedy, ak tá istá vec sa má prejednať v novom konaní. O tú istú vec ide

vtedy, ak v novom konaní ide o ten istý nárok (uplatnený z totožného skutkového základu) medzi tými istými účastníkmi, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté. Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej nie je relevantné, ako súd po právnej stránke posúdil skutkový dej, ktorý bol predmetom pôvodného konania. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, ak určitý skutok vymedzený v žalobe, resp. návrhu na začatie konania, bol po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený inak, nesprávne alebo neúplne. Totožnosť účastníkov je daná, ak ide o tie isté osoby v pôvodnom aj novom konaní, pričom nie je relevantné v akom procesnom postavení (navrhovateľ alebo odporca) vystupujú v týchto konaniach. Konanie sa týka tých istých osôb aj v prípade, ak v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov konania z dôvodu univerzálnej alebo singulárnej sukcesie.

Prekážka právoplatne rozhodnutej veci sa v exekučnom konaní posudzuje primerane k špecifikám tohto konania. Keďže Exekučný poriadok nemá ustanovenie upravujúce prekážku právoplatne rozhodnutej veci, je potrebné aj na exekučné konanie primerane aplikovať ustanovenie § 159 ods. 3 O. s. p., ktoré výslovne upravuje zásadu, v zmysle ktorej platí, že len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova. Primeranosť použitia citovaného ustanovenia sa prejavuje napríklad v tom, že v sporovom konaní v zásade platí, že o veci samej súd rozhoduje rozsudkom (ust. § 152 ods. 1, prvá veta O. s. p.), pričom zákon stanovuje prípady, v ktorých súd o veci samej rozhodne uznesením, zatiaľ čo v exekučnom konaní súd vždy rozhoduje len uznesením.

V exekučnom konaní je jeho predmetom žiadosť oprávneného o tzv. nútený výkon rozhodnutia (exekučného titulu), keďže povinný dobrovoľne nesplnil povinnosť vyplývajúcu z rozhodnutia vydaného v základnom (tzv. nachádzacom) konaní.

Z obsahu spisu vyplýva, že konaniu vo veci exekúcie oprávneného P., s. r. o., so sídlom v B., proti povinnému M., bytom G., X., o vymoženie pohľadávky v sume 2 470,35 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Košice II, na základe rozhodcovského rozsudku sp.zn. IIB1010090 z 23. 09. 2011, vydaného STÁLYM ROZHODCOVSKÝM SÚDOM, zriadeným pri R., a. s., B., nepredchádzalo žiadne iné konanie na súde a vo veci nebolo predtým rozhodnuté. Vzhľadom na uvedené, konanie nie je zaťažené dovolateľom namietanou vadou podľa ust. § 237 písm. d/ O. s. p.

Podľa názoru dovolateľa je ďalej konanie súdov postihnuté vadou podľa ust. § 237 písm. e/ O. s. p. Túto vadu dovolateľ vyvodzuje zo skutočnosti, že súdy skúmali podmienky vydania rozhodcovského rozsudku, hoci povinná nevyvinula žiadnu aktivitu na takýto prieskum.

Ustanovenie § 237 písm. e/ O. s. p. zakladá prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku jednej z neodstrániteľných podmienok konania, a to návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný. Táto vada v konaní však zistená nebola z nasledovného dôvodu.

Z obsahu spisu vyplýva, že exekučný súd vo veci nezačal konať svojvoľne, sám od seba, pretože konanie na exekučnom súde začalo na základe žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, o ktorej bol súd povinný rozhodnúť v lehote do 15 dní od jej doručenia (ust. § 44 Exekučného poriadku). Z hľadiska posúdenia obsahu námietky (ust. § 41 ods. 2 O. s. p.) sa javí, že zo strany dovolateľa nejde o námietku nedostatku návrhu na začatie konania podľa ust. § 237 písm. e/ O. s. p., ale o námietku inú, ktorú dovolateľ uplatnil so zreteľom na otázku zákonnosti a vecnej správnosti postupu a právnych záverov súdov, na ktorých súdy založili svoje rozhodnutie. Na námietku dovolateľa, že exekučný súd v exekučnom konaní nie je oprávnený ex offo skúmať povahu rozhodcovskej doložky, dovolací súd prihliadal iba v súvislosti so zisťovaním, či v konaní na súdoch nižších stupňov nedošlo k vade podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p. O procesnú vadu konania uvedenú v tomto zákonom ustanovení ide tiež v prípade zamietnutia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ak pre takéto rozhodnutie neboli splnené zákonom stanovené podmienky, keďže takýmto zamietnutím žiadosti by sa oprávnenému odoprelo právo na výkon vykonateľného rozhodnutia. Dovolací súd preto skúmal, či nejde o tento prípad.

Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že v posudzovanej veci nešlo o prípad zamietnutia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v procesnej situácii, v ktorej by pre toto zamietnutie neboli splnené zákonné podmienky. Súdy správne skúmali, či vo veci boli splnené podmienky pre zamietnutie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, a to posudzovaním rozhodcovskej doložky upravenej v spotrebiteľskej zmluve. V exekučnom konaní tak realizovali svoje oprávnenie vyplývajúce zo zákona, a to z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, t. j.

oprávnenie posúdiť, či exekučný titul nie je v rozpore so zákonom. Rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskej veci, ako exekučný titul, je v rozpore so zákonom, ak rozhodcovská zmluva (či už uzavretá vo forme osobitnej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky), na ktorej sa zakladá právomoc rozhodcovského súdu, nebola vôbec uzavretá alebo bola uzavretá neplatne. Nedostatok právomoci rozhodcovského súdu odvíjajúci sa od neexistencie, či neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, má v spotrebiteľskej veci za následok materiálnu nevykonateľnosť (nezáväznosť) rozhodcovského rozsudku. Takúto interpretáciu ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyžaduje účel právnej úpravy premietajúcej sa v právnych predpisoch na ochranu práv spotrebiteľa, a tvoriacich samostatné odvetvie práva, a to spotrebiteľské právo. Týmto účelom je odstránenie značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach založených spotrebiteľskou zmluvou ku škode spotrebiteľa, ako slabšej zmluvnej strany.

Oprávneniu súdov v exekučnom konaní skúmať právomoc rozhodcovského súdu v súvislosti s existenciou, resp. platnosťou rozhodcovskej zmluvy nebránia ustanovenia zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov, napr. § 21 ods. 2 alebo § 40 ods. 1 písm. c/ tohto predpisu. Tieto ustanovenia sa týkajú všeobecne účastníkov rozhodcovského konania, ktorými môžu byť aj iné subjekty než spotrebiteľia. Kým nevyužitie postupu podľa týchto ustanovení v prípade iných účastníkov rozhodcovského konania (tzv. nespotebiteľov) znamená stratu možnosti skúmať a spochybňovať rozhodcovskú zmluvu, a tým aj právomoc rozhodcovského súdu v konkrétnej veci, tak v spotrebiteľských veciach tomu tak nie je. Princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ (práva patria bdelym) v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa. To znamená, že aj keď účastník rozhodcovského konania, ktorým je spotrebiteľ, nevyužije možnosť spochybníť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy, a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom, znamenajúci materiálnu nevykonateľnosť tohto exekučného titulu. Takýmto postupom exekučný súd naplňa príkaz vyplývajúci z princípu ochrany práv spotrebiteľa.

Pokiaľ súdy po konštatovaní nedostatku právomoci rozhodcovského súdu, odvíjajúcej sa od neexistencie, resp. neplatnosti rozhodcovskej zmluvy rozhodli o zamietnutí žiadosti

súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, neodňali tým dovolateľovi možnosť konať pred súdom.

Dovolateľ v dovolaní ďalej namietal, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p. z dôvodu nedostatočného odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutí okresného a krajského súdu.

Podľa ust. § 157 ods. 2 O. s. p., v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhované dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Podľa ust. § 167 ods. 2 O. s. p. ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR zahŕňa aj právo účastníkov konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Tomuto právu účastníkov konania korešponduje povinnosť súdu uviesť v rozhodnutí dostatočné dôvody, na ktorých je založené. Zákonnú úpravu tejto povinnosti súdu upravuje Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 157 ods. 2.

Ústavný súd Slovenskej republiky sa k povinnosti súdov riadne odôvodniť rozhodnutie vyjadril vo viacerých svojich rozhodnutiach, v ktorých uviedol, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a ochranou proti takému uplatneniu (sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). V rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 358/09 ústavný súd konštatoval, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Rovnako ani judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany

dal súd podrobnú odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (R. c. Š. z 09. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29, H. c. Š. z 09. decembra 1994, séria A, č. 303-B, G. c. G. z 29. mája 1997, H. c. F. z 19. februára 1998).

Ustanovenie § 157 ods. 2 O. s. p. platí aj v odvolacom konaní (ust. § 211 ods. 2 O. s. p.). Ústavný súd v rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 78/05 uviedol, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie exekučný súd preskúmava, či žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul nie sú v rozpore so zákonom podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. V rámci toho súd je oprávnený skúmať, či návrh na vykonanie exekúcie má všetky náležitosti, či je k nemu pripojený exekučný titul opatrený doložkou o jeho vykonateľnosti, či exekučný titul je materiálne vykonateľný, či oprávnený a povinný sú osobami uvedenými v exekučnom titule a či sú splnené všeobecné podmienky konania podľa ust. § 103 O. s. p.

Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p., ako aj ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu Slovenskej republiky.

Okresný súd (ako súd prvého stupňa) v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, ktoré oprávnenou osobou predložené listiny preskúmal a s akými skutkovými závermi, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávajúcu vec, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijatý záver o nesplnení podmienok pre vyhovie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zrozumiteľne a v potrebnom rozsahu vysvetlil.

Krajský súd (ako súd odvolací) odôvodnil rozhodnutie v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 O. s. p., keď skonštatoval správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého

stupňa s doplnením ďalších dôvodov, pre ktoré toto rozhodnutie potvrdil. Odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia dalo odpoveď na relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany oprávneného, keď v dostatočnom rozsahu zodpovedalo, prečo nemohlo byť vyhovené žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Okolnosť, že táto odpoveď neúspešného oprávneného neuspokojuje, neznamená, že odôvodnenie nespĺňa náležitosti zákonného rozhodnutia podľa ust. § 157 ods. 2 O. s. p. Za odňatie možnosti konať pred súdom nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, či požiadaviek dovolateľa.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť a ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Podľa názoru dovolacieho súdu, skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v posudzovanom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a článkom 46 ods. 1 Ústavy SR, pretože odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu ako celok spĺňa požiadavky zákona na odôvodnenie rozhodnutia.

Pokiaľ dovolateľ namietal, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a tiež, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (ust. § 241 ods. 2 písm. b/, písm. c/ O. s. p.) je potrebné uviesť, že ide o dovolacie dôvody, ktoré samy o sebe prípustnosť dovolania nezakladajú. Dovolanie je v Občianskom súdnom poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania (ust. § 236 a nasl. O. s. p.), nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému prieskumu a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Keďže prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ust. § 239 O. s. p. a dovolacím súdom neboli zistené ani vady konania podľa ust. § 237 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, podľa ust. § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s ust. § 243b ods. 5 O. s. p. odmietol dovolanie oprávneného, pretože dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému tento opravný prostriedok nie je prípustný.

V dovolacom konaní právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo úspešnej povinnej (ust. § 243b ods. 5, prvá veta, ust. § 243c O. s. p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p.). Dovolací súd jej náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, keďže v dovolacom konaní jej žiadne trovy nevznikli.

Uznesenie prijal dovolací senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. 03. 2013

JUDr. Štefan Šatka, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Mgr. Monika Poliačiková